

Textele integrale inscripționate pe seria de lucrări

Filocalii de *Linda-Saskia Menczel*

Filocalia 1: Norul Necunoașterii - autor anonim

.... Pentru că atunci când vei purcede la acesta, nu vei afla decât un întuneric, ca și cum ar fi un nor de necunoaștere, ceva ce nu știi ce este, în afara de faptul că simți în voința ta o intenție goală ce tinde spre Dumnezeu. Acest întuneric și acest nor sunt, orice ai face, între tine și Dumnezeul tău, împiedicându-te să-L vezi limpede prin lumina înțelegerii în cugetul tău ori să-L simți prin dulceața iubirii în inima ta.

.... Lucrarea despre care vorbim nu cere timp îndelungat, așa cum își închipuie unii. De fapt este cea mai scurtă lucrare dintre toate acțiunile posibile. Nu este nici mai lungă nici mai scurtă decât un atom, atom care este, conform definiției adevăraților filozofi în știința astronomiei, cea mai scurtă parte a timpului..... Acesta este timpul despre care s-a scris „vei fi întrebat în legătura cu tot timpul care ți-a fost acordat, cum anume l-ai petrecut”.

..... Și dacă ai fost readus prin har la starea dintâi a sufletului omenesc, așa cum era înainte de păcat, atunci cu atât mai mult trebuie ca ajutat fiind de acel har, să fi stăpânul acelui impuls sau impulsuri.

..... Prin urmare, cel care a fost restaurat prin har pentru a-și putea păzi astfel impulsurile voinței sale – de vreme ce, prin firea lucrurilor, nu putem exista fără aceste impulsuri - nu va fi niciodată lipsit de o anumită pregustare a bunătăților veșnice încă de aici, ori lipsit de o deplină gustare a lor în Ceruri. Așa că nu te mira că te îndemn la această lucrare. Căci acesta este lucrarea, după cum vei mai auzi spus mai departe, în care omul ar fi continuat dacă nu ar fi păcătuț, și pentru care omul a și fost făcut, și în vederea acestei lucrări, toate celelalte au fost făcute pentru om, să-l ajute să înainteze către această țintă; și prin acesta omul va putea fi refăcut din nou.

... De aceea se cuvine să fii cu mare luare aminte la timp, la felul în care îl folosești. Căci nimic nu este mai prețios decât timpul. Într-o clipită, oricât de scurtă, raiul poate fi dobândit sau pierdut.

Căci timpul a fost făcut pentru om, nu omul pentru timp.

.... El poate fi iubit cu ușurință, iar de gândit, nicidecum. Prin iubire doar poate fi El dobândit și păstrat; prin gândire niciodată.

... Iar dacă dorești să ai această intenție strânsă și adunată într-un singur cuvânt, astfel încât să o poți ține și mânuiești bine, apucă-te doar de caste scurt cuvânt de o singură silabă.... Acest cuvânt să îți fie scut și suliță indiferent dacă umbli pe timp de pace sau de război. Cu

acest cuvânt vei lovi în norul de necunoaștere și în întunericul de deasupra ta. Cu acest cuvânt vei nimici într-un nor de uitare toate felurile de gânduri.

... iubirea poate ajunge la Dumnezeu încă din aceasta viață, dar nu și cunoașterea. Iar atâta vreme cât sufletul locuiește în acest trup muritor, mereu va fi limpezimea înțelegerii noastre îndreptată către lucrurile duhovnicești și în special către Dumnezeu, amestecată cu un anume soi de fantezie, din a cărei pricină lucrarea noastră va fi tulbure.

.... Fiindcă să ai toată încrederea, oricine ai fi tu, cel care ai părăsit cu adevărat lumea pentru Dumnezeu, că, fără nici o grija din partea ta, Dumnezeu îți va trimite ție una din acestea două: fie prisosul celor necesare vieții, fie puterea de a îndura lipsa lor.

... lasă-l pe acel lucru să facă cu tine și să te conducă oriunde dorește. Lasă-l pe el să fie lucrătorul, iar tu fii materialul, privește-l doar și lasă-l să lucreze. Nu interveni, ca și cum ai ajuta, ca nu cumva să strici totul.

... Pentru aceea că a fi niciunde trupește este a fi pretutindeni duhovnicește...

...Apoi El va trimite, uneori ca din întâmplare o rază de lumină dumnezeiască, străpungând acest nor de necunoaștere care este între tine și El, și-ți va arăta puțin din taina Sa, despre care oamenilor nu le este îngăduit și nici nu pot ca să vorbească. Atunci te vei simți cu totul înflăcărat de locul iubirii Sale.

Filocalia 2: Isaac Sirul

Cuvinte pentru singuratici, vol II cuvântul 5, Despre Creație și despre Dumnezeu

Chiar dacă a fost un timp în care creația nu exista, n-a fost un timp în care Dumnezeu n-a iubit-o, căci chiar dacă ea nu era încă, n-a fost totuși un timp în care Dumnezeu să nu își fi cunoscut creația. Și chiar dacă El nu se făcuse cunoscut ei, pentru că nu era creată încă, Dumnezeu o cunoștea însă dintotdeauna în toate felurile ei părți și firi. Căci a făcut-o să existe atunci când i s-a părut lucru bun.

Adevărata iubire a lui Dumnezeu pentru creație se cunoaște din faptul că, după ce a săvârșit plămuierea ei în toate felurile ei părți, a asamblat-o în întregime într-o unică entitate: a asamblat într-o unică legătură cele sensibile și cele inteligibile ; a unit-o cu Dumnezeirea Lui; a făcut-o să urce mai presus de toate cerurile; a făcut-o să șadă pe un scaun veșnic și a făcut-o Dumnezeu peste toate.

Dacă creația ar fi primit o soartă mai mare decât asta, oare aceasta te-ar fi convins, omule, că o asemenea stare e un adevărat semn al măreției iubirii lui Dumnezeu pentru creația Sa? Ce cerere a făcut creația ca să primească acesta? Ce rugăciune a adus pentru ea însăși? Când s-a urcat un asemenea gând la inima ei? Ce purtare a oferit în schimb pentru a ajunge Dumnezeu? Cum de mai rătăcim în gândurile noastre în fața măruntelor lucruri muritoare și nu ne apropiem de marea bogăție pe care am primit-o și pe care nu o simțim? De ce nu medităm ziua și noaptea la frumusețea noastră, la faptul că am ajuns dumnezei? Spune-mi așadar, iubitele: dacă ți-ar fi fost dată o deplină libertate de alegere, de a alege pentru întreaga fire ceva frumos pentru noi și ceva foarte nobil, cine dintre noi ar fi ales pentru el însuși sau pentru întreaga fire ceea ce i-a hărăzit Dumnezeu?

Mai este oare altă stare dincolo de care să fi urcat creația? Care stare e mai mare decât Dumnezeirea? Iată creația a devenit Dumnezeu!

...Rugăciunea sa e doar privirea la Dumnezeu, așa cum fac ființele inteligente care sunt în ceruri și cum se va întâmpla în lumea viitoare. Pentru că acest dar al Duhului îl face să vadă neconținut cele negrăite printr-un înțeles și printr-o taină inexplicabilă. Învățătura privitoare la cele ascunse se întipărește în intelect prin puterea Duhului; și înțelesul lucrurilor adânci se scrijelește în inima omului ca scrisul pe o tăbliță. Dacă se întâmplă să fie pus în mișcare spre rugăciune fiind lipsit de astfel de lucruri atunci inima sa se va elibera doar în rugăciunea de laudă.

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu îl rușinează însă de fiecare dată când vrea să-i adreseze o cerere deosebită de cea care-i spune: „Cum vrei Tu și cum îți place Ție”. Dacă ar cere ceva din voie proprie, acesta l-ar face să se arate mai înțelept decât Dumnezeu care l-a învrednicit de orice dar; în timp ce Duhul o știe și El o conduce.

Când sufletul s-a limpezit, de îndată ce întâlnește un cuvânt privitor la Dumnezeu, numaidecât gândirea lui e îmboldită spre tăcere și în ea se eliberează o aprindere duhovnicească și o iubire liniștită și uimită. Fiindcă întotdeauna când e uimită în Dumnezeu gândirea se adună cu ușurință și se concentrează înăuntrul ei însăși fără o constrângere sau forțare care să atârne de voința ei.

Dorești să ajungi la aceasta, iubitu! Sârguiește-te spre curăția sufletului! Nu te lăsa mișcat de acele lucruri care arzând puțin câte puțin se mistuie; căci, întrucât ele sunt aproape de tine, te aprinzi pentru ele mai mult decât pentru cele ce rămân lângă tine și care se îndepărtează dintr-o pricină ce nu atârna de tine. Fiindcă sunt lucruri pământești!

Nu iubi, nici urî vreun om plecând de la purtările lui, cum face Dumnezeu. Fiindcă purtările noastre se schimbă; dar în fața celui ce e de aceeași fire cu tine, tu rămâi neschimbabil asemenea lui Dumnezeu; Acesta ți-a dat asemănarea cu El, încă din baia nașterii din nou. Ajuns nestricăcios în taină...

Căci ce alt timp e atât de sfânt și potrivit pentru sfințenie și primirea de daruri ca timpul rugăciunii, în care omul vorbește cu Dumnezeu? Căci în acest timp în care îl cheamă pe Dumnezeu, el îl roagă și vorbește cu El și orice mișcare și gândire a omului se concentrează cu putere și privește și cheamă doar pe Dumnezeu și toată gândirea sa e absorbită în convorbirea cu El, iar inima sa e plină de El. Din acel moment, plecând de la cele ce se roagă, Duhul sfințeniei împlinește și pune în mișcare, potrivit capacității omului de a se mișca în El, unele înțelegeri necompuse prin care mișcarea rugăciunii e retezată, iar intelectul e absorbit de uimire, uită dorința cererii lui, mișcările lui se scufundă într-o beție adâncă și el nu mai este în această lume. Începând de atunci nu mai e deosebire de trup și de suflet, nici aducere aminte de ceva, cum spune Evagrie: „Rugăciunea e starea minții retezată numai de lumina Sfintei Treimi prin uimire”.... Iar despre când anume se învrednicește omul de tot acest har prin care e înălțat la această măreție în vremea rugăciunii, tot el zice: „Când mintea dezbracă pe omul cel vechi și îmbracă în har pe cel nou, atunci la vremea rugăciunii își vede și starea ei asemenea safirului și culorii cerului care s-a numit ,locul lui Dumnezeu’ de bătrânii lui Israel cărora li S-a arătat pe munte.”

Filocalia 3: Siluan Athonitul

Sunt un om bătrân și mă pregătesc de moarte și scriu adevărul de dragul oamenilor.

Duhul lui Hristos, pe Care mi L-a dat Domnul, vrea mântuirea tuturor, ca toți să cunoască pe Dumnezeu. ... Vezi iubirea lui Dumnezeu față de noi? Și cine ar putea descrie milostivirea Sa?

Privirea Ta liniștită și blândă a atras sufletul meu.

Tânjește sufletul meu pe pământ și dorește cerul.

Cu lacrimi striga Adam către Dumnezeu așa: „ Sufletul meu tânjește după Tine, Doamne, și cu lacrimi Te caut. Vezi întristarea mea și luminează întunericul meu, ca sufletul meu să se veselească din nou.”

„ Nu Te pot uita. Cum te-aș putea uita? Privirea Ta liniștită și blândă a atras sufletul meu și duhul meu se bucura în rai unde vedea fața Ta. Cum aș pute uita raiul unde ma veselea iubirea Tatălui Ceresc?”

Doamne , cum iubești tu zidirea Ta!

Fericit sufletul care a cunoscut pe Făcătorul lui și s-a îndrăgostit de El, căci s-a odihnit întru El cu odihnă desăvârșită.

Filocalia 4 : Macarie Egipteanul

Întrebat-au unii pe avva Macarie, zicând: cum suntem datori sa ne rugam? Le-a zis lor bătrânul: nu este trebuință a vorbi multe, ci a întinde adeseori mâinile si a zice – Doamne, precum vrei și precum știi, miluiește! Iar de va sta război asupra, ziceți – Doamne, ajuta-mi! Și El știe ce e de folos ăi face cu noi mila.

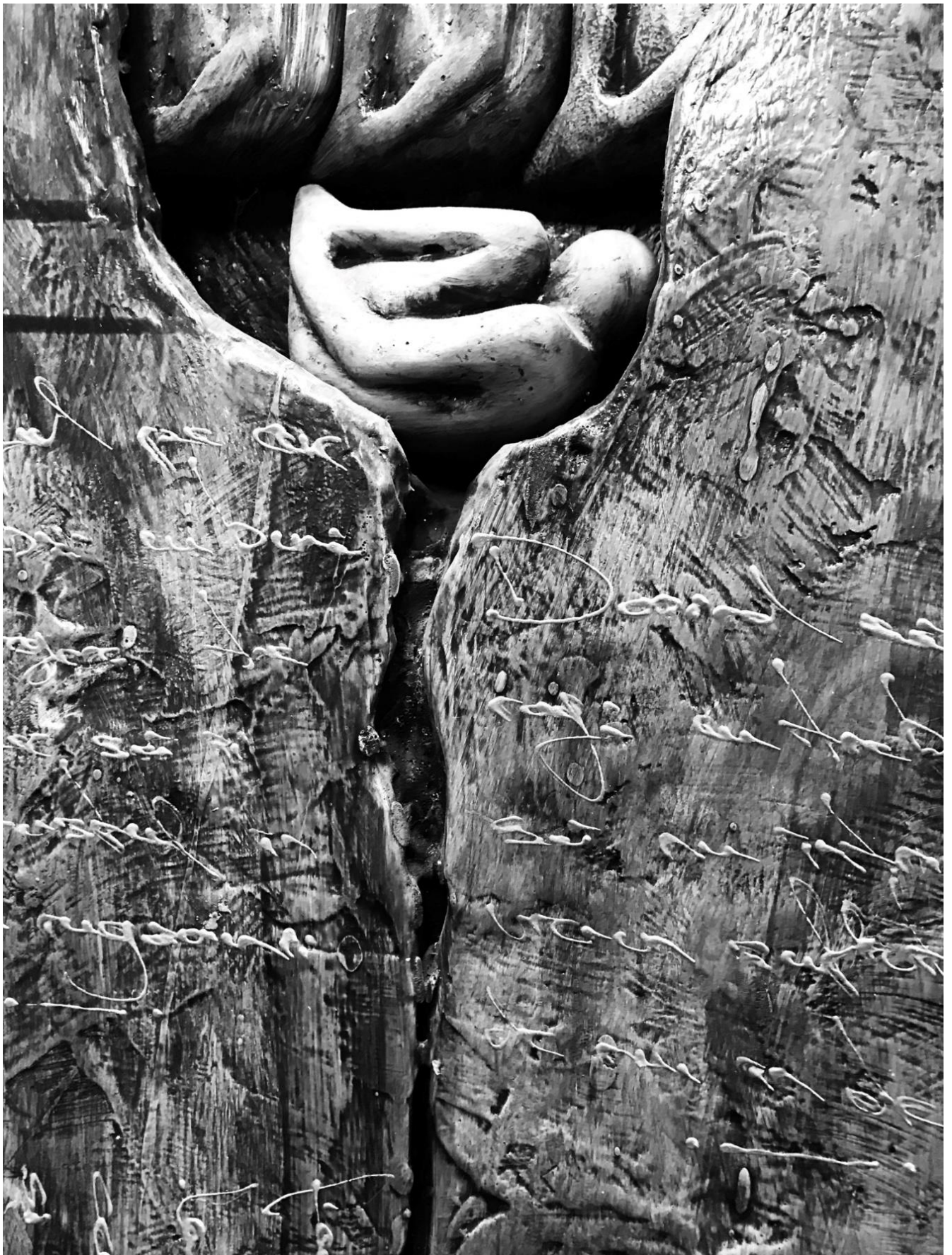
Zicea avva Pafnutie, ucenicul lui avva Macarie: m-am rugat părintelui meu zicând spune-mi un cuvânt. Iar el a zis: sa nu faci rău cuiva nici sa osândești pe cineva. Acestea păzește-le și te vei mântui.

Isaac Sirul:

Slavă Ție , Creatorul și Domnul nostru, că printr-o riguroasă contemplare a iubirii tale m-ai umplut de mângâiere și de bucurie , ai înălțat gândirea mea din adâncurile pământului și ai primit-o pe scaunul Ființei Tale, ca să se lărgască în bogăția Firii Tale și să privească tainele negrăite ale iubirii Tale, îndepărtându-se de mulțimea fărâmelor creației și urcând spre locul Creatorului ei.

Vederea Lui nevăzută mă îmbată și Slava Sa mă aruncă în minunare; tainele lui mă stârnesc; iubirea Sa mă umple de uimire. Mă pune în fața tainelor Sale și-mi arată bogăția Lui; și atunci când mi se pare că drumul meu s-a terminat, ele se revarsă încă asupra mea, fiindcă sunt mai slăvite decât cămările pe care le-am străbătut deja. Și atunci când mi se pare că am pătruns înăuntrul lor, mă întorc și le privesc și iată ca ele s-au făcut înaintea mea un ocean imens, infinit când e vorba de străbătut și dulce de privit. Și chiar atunci când povestesc toate acestea, iată că descoperirile lui se schimbă, tainele sale cresc și se transformă în minte. Acesta e „golirea” de care vorbește dumnezeiasca Scriptură; e acel „ S-a golit pe Sine Însuși” de care vorbește fericitul Pavel cu minunare negrăită, și a cărui tâlcuire e înțelegerea adâncă a iubirii dumnezeiești. Fiindcă El a iubit-o în întregime, până acolo încât creația a fost numită Dumnezeu și numele măreției Lui a ajuns cel al creației Lui.

„Taina acesta mare este”! Nu știu cum de m-am gândit să înot în acest imens ocean, și cine mi-a dat aceste brațe puternice în stare să înoate dulce în adâncul de nepătruns fără să ostenească. Dar pe cât văd mai mult că oceanul e întins și țărmurile sale nu pot fi văzute, pe atât mai pline de dulceață sunt ele; și în loc de osteneală, în inimă țâșnește bucuria. Nu știu însă cum m-am învrednicit de un asemenea har : de a povesti iubirea lui Dumnezeu? Lucru de nespus pentru o limbă creată! Căci până și mințile îngerești sunt mult prea slabe pentru a urca spre înălțimea contemplării Lui și sunt mult prea mici pentru a ține în gândurile lor întreaga bogăție a iubirii Sale.

Filocalia 5

Rugăciunea înainte de împărtășanie al avvei Iosif Hazzaya tradusă din limba siriacă de Pr. Agapie Corbu)

Slavă Ție, Celui Întâi-Născut din Ființa Tatălui, Care ești înalt și minunat, Care prin jertfa trupului Tău ai lucrat mântuirea lumii!

O, Hristoase, Fiule cel născut din Tatăl cel sfânt, către Tine acum rugăciunea îmi îndrept cu o atât de mare frică! Ție, Stăpâne, voința mi-o plec și îndurarea Ți-o cer, ca ființa mea cu totul sfințită să fie prin harul Tău și ca urzelile vrăjmașului cele asupra mea nelucrătoare să rămână!

Mintea curățește-mi-o cu îndurarea Ta, ca să-mi pot înălța mâinile întru toată curăția și să le primesc pe cele sfinte și minunate: Trupul și Sângele Tău!

Adâncul minții mele cu isopul harului Tău curățește-l, fiindcă de taine Tale, de Sfintele Sfintelor mă apropii!

Din mintea mea spală toate înțelesurile trupești, și fie ca un înțeles de la Duhul Tău în suflet sa mi se amestece!

Fă ca întru mine să locuiască credința ce-ți contemplă Tainele, ca să îți pot contempla jertfa, ca și cum aș fi Tu, și nu cum sunt eu!

Zidește întru mine ochi, ca sa pot vedea prin ochii Tai, căci cu ochii mei nu pot vedea!

Fie ca mintea mea sa intre înlăuntru, până în ascunsul jertfei Tale, tot așa cum și Tu ai ieșit în afară și Te-ai unit cu Tainele Tale.

Fie ca în acea clipă să mă uit cu totul pe mine însumi și să petrec în toată neștiința de mine. Toată înfățișarea trupească sa fie îndepărtată de la ochii minții mele și Tu singur să fi înfățișat înaintea lor!

Când duhul Tău din cer va pogorî peste Tainele Tale, fie ca eu, în duh, la cer sa urc de pe pământ!

Când puterea ta se amesteca cu pâinea, fie ca viața mea sa se unească cu viața Ta duhovnicească!

Când vinul va deveni sângele Tău, fie ca gândurile mele să se îmbete de băutura iubirii Tale!

Când Mielul va fi întins și jertfit pe altar, fie ca păcatul să contenească, să piară și să se risipească din toate mădularele mele!

Când trupul Tău va fi dăruit ca jertfă Tatălui, să fiu și eu o jertfă sfântă pentru Tine și pentru Cel ce Te-a trimis, și rugăciunea mea să se înalțe înaintea Ta odată cu rugăciunea slujitorului Tău!

Dăruiește-mi tainice mâini, ca sa pot purta cu ele Jăratecul încins!

Inimă curată zidește întru mine, ca puterea Ta cea dumnezeiască să poată locui întru mine, și așa, prin puterea Duhului Tău, să pot sorbi duhovnicește mântuirea Ta!

Zidește ochi, Stăpâne, înlăuntrul ochilor mei, ca prin ochii cei noi să pot contempla dumnezeiasca Ta jertfă!

Stăpâne, fie să nu văd înfățișarea cea din afară a ceea ce îndată voi primi, ci fă-mă vrednic a vedea și a cunoaște dumnezeirea Ta, precum Simon pescarul, care pentru credința lui, binecuvântat a fost numit!

Stăpâne, fie să nu gust doar trupește pâinea primind Trupul Tău, sau potirul primind Sângele Tău:

Dă-mi credință, ca să-Ți văd Trupul, și nu pâinea și din potir să beau Sângele Tău cel de viață dătător!

Dă-mi acel gâtlej al duhului care poate să guste Sângele Tău, și nu vinul!

Depărtează de la mine toate întipăririle firii mele trupești și însemnează în mine semnele firii Tale duhovnicești!

Fie să mă apropii de Tine, numai pe Tine văzându-Te! Nimic altceva din cele de lângă mine să nu simt, ca în rai să pășesc, în casa rugăciunii și să Te primesc pe Tine, Care în cerul cel înalt locuiești!

Tu m-ai făcut ființă duhovnicească, născându-mă din nou prin apa Botezului; fă-mă iarăși ființă duhovnicească atunci când mă apropii să Te primesc!

Stăpâne, înfricoșător lucru este ca Trupul și Sângele Tău, o, Hristoase, Mântuitorul nostru, să fie mâncat și băut cu aceeași gură care primește mâncarea și băutura pământească!

Stăpâne, Tu nu îngerilor le-ai dat ceea ce primesc eu acum! Stăpâne, stârnește acum întru mine uimirea cea dinaintea Crucii Tale!

Fierbințeala credinței acum să mă umple, ca gândurile să îmi fie aprinse de focul iubirii Tale și ochii mei să se prefacă, pentru Tine, în șiroaie de apă, ca să-mi spele toate mădularele!

Tainica Ta iubire să îmi pătrundă gândurile, ca gândurile mele, tainic, să curgă pentru Tine, cu lacrimi și suspine!

Trupul meu de Tine să fie sfințit, iar sufletul pentru Tine să strălucească! Trupul meu să fie curățit de Tine de orice înfățișare și chip pământesc; gândurile mele pentru Tine să fie curățite, iar mădularele pentru Tine să fie sfințite!

Fie ca cugetarea mea să strălucească, și pentru Tine mintea mea să fie luminată, și pentru Tine un templu sfânt să ajung!

Fa să cunosc măreția Ta cu toată ființa mea și să mă fac un tainic pântec pentru Tine: atunci vei veni să locuiești întru mine, de cu noapte, și te voi primi în fața tuturor, bucurându-mă duhovnicește de Sfântul Sfinților din gândurile mele. Atunci mă voi desfăta de trupul și Sângele Tău în mădularele mele.

Taina Ta, ascunsă în Pâine și în Vin, Tu mi-ai descoperit-o! Descoperă întru mine și iubirea Ta, iar dorul după Tine stârnește-l întru mine, ca să pot primi Trupul Tău întru iubirea Ta și cu dorire Sângele să-ți beau!

Cu plinătatea jertfei Tale cererea mea plinește-o și rugăciunea mea o primește; pleacă-Ți urechea la cuvintele mele și toate mădularele, ascunse și arătate, le pecetluiește!

Stăpâne, toate mădularele mele, cum Tu ai zis, le voi însemna cu semnul Crucii Tale! Iara Tu, Doamne, pecetluiește-mă tainic cu adevărul Crucii Tale!

Fie să Te primesc nu în pântecul trupesc, ci în pântelele minții mele, ca acolo, precum în pântelele Fecioarei, să poți fi zămislit! Fie să Te descoperi întru mine prin lucrări duhovnicești și fapte bune, plăcute voii Tale!

Fie ca toate dorințele mele, mâncându-te, să se curme, iar, bând potirul Tău, patimile mele să fie-năbușite toate!

Fie ca gândurile mele să se-ntărească prin hrana Ta și prin Sângele viu al cinstitei Tale patimi! Fie să primesc puterea de a împlini lucrările dreptății! Fie să cresc tainic și să biruiesc la arătare!

Fie să alerg cu nerăbdare și să ating măsura Ta ascunsă! Fie să ajung bărbat desăvârșit și plinit întru toate mădularele duhovnicești, iar capul să îmi fie încununat cu coroana desăvârșirii, cea a tuturor mădularelor duhovnicești!

Fie să ajung o diademă împărătească în mâinile Tale, așa cum ai făgăduit, o, adevărate Stăpâne, Stăpânitorule al tuturor imboldurilor, Domnul tuturor puterilor, Dumnezeuule Atotputernice!

Fie să mă unesc cu Tine, cu iubirea Ta și cu dorul Tău, în ziua în care măreția Ta va străluci și se vor împlini cuvintele care zic: "Înaintea Ta tot genunchiul se va pleca, și toată limba, în cer, pe pământ și sub pământ, Te va mărturisi."

Și în unire cu cele îngerești și cu toți cei care iubesc descoperirea Ta întru Duhul, fie ca și eu să Te mărturisesc, să te laud și să Te înalț, în acea Împărăție care nu se sfârșește, nici nu trece, acum și pururea!

Filocalia 6 - Geneza 1: 1-7, în ebraică

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵהוֹ וַחֲשֹׁךְ עַל־פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת
עַל־פְּנֵי הַמָּיִם וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אוֹר וַיְהי־אוֹר וַיֹּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאֹר כִּי־טוֹב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ
וַיִּקְרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאוֹר יוֹם וְהַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם
וַיְהי מַכְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הַרְקִיעַ וַיִּבְרָא בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל
לָרָקִיעַ וַיְהיֶיךָ בְּרֵאשִׁית בְּרֵאשִׁית

Filocalia 7 - Efrem Sirul

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, roabei Tale.

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor.

Amin.

